

1. Сюрприз із минулого

Двоє чоловіків зняли кришку із затуляного павутинням саркофага й обережно поклали її на землю.

Усередині був гарно розмальований внутрішній саркофаг стародавньої єгипетської мумії, покритий ієрогліфами.

У затхлому сховищі музею панував напівморок.

Усі працівники вже давно розійшлися по домівках, тож, окрім двох чоловіків, тут

були тільки старі саркофаги, древні скелети та гігантське опудало носорога.

Професор Мармелад підніс лампу ближче і став уважно розглядати ієрогліфи. Під мерехтливим світлом крапельки поту на його круглomu обличчі заблищали, як діаманти.

– То що там написано? – поцікавився Злостон, керівник відділу Стародавнього Єгипту, заглядаючи Мармеладові через плече. – Це мумія того загубленого фараона?

Професор Мармелад дістав із кишені цукерку, кинув її собі в рот і нахилився над саркофагом.

– М-м-м, з лісовими горіхами. Ну, оці кривульки означають: “Нехай запавні квіти встеляють твою дорогу”. Надзвичайно поетично.

– Але хто всередині? – нетерпляче буркнув Злостон.

Його густі брови зімкнулися над глибоко посадженими очима та орлиним носом. Він тицьнув тонким пальцем у стінку саркофага. – Тут щось про це сказано? Отут що написано? Скидається на те, що це дуже важливо.

Професор Мармелад голосно плямкнув цукеркою.

– Отут-о?

– Так!

– Тут написано: “Верх. Не кантувати!”

– Що?! – вигукнув Злостон.

– А отут, – вів далі Мармелад, показуючи своєю маленькою пухкою рукою на трохи затерті ієрогліфи, – написано: “Не відкривати до Різдва”.

На кілька секунд Злостон остовпів, а тоді сердито зблиснув очима:

– Ти ж це просто вигadaв, Мармеладе, правда?

Професор випростався, наскільки це було можливо при його статурі товстунця.

– Авжеж, вигadaв. Перестань підганяти мене і дай мені докладно все вивчити. Ця мумія тут уже сімдесят років, відколи її привезли з Єгипту. Зайві кілька хвилин очікування нічого не міняють.

Професор Мармелад знову схилив свою лискучу лисину над саркофагом, тоді як Злостон почав ходити захаращеним приміщенням туди і сюди, доки не зіткнувся ніс в ніс із опудалом носорога.

– Ану перестань витріщатися! – шикнув на нього Злостон. – Це буде відкриття століття! Ми розбагатіємо! Ми станемо мільйонерами. У цьому саркофазі – ключ до казкового скарбу.

Він обернувся до професора:

– Ну ж бо, Мармеладе, рухайся.

Професор усе ще перекладав ієрогліфи, написані на стінці саркофага:

– “На того, хто осмілиться відкрити цей саркофаг, упаде прокляття Анубіса”. Ось що нас чекає. На нас упадуть прокляття Анубіса.

– А хто такий цей Анубіс? – поцікавився Злостон.

– Стародавній єгипетський бог померлих. З головою шакала.

– І що ж це за прокляття?

– Та звичайні: “Хай гігантські мурахи тисячу років пожирають твоє тіло; хай крокодили вирвуть твоє серце з грудей...” – Мармелад вкинув собі до рота наступну цукерку.

– І що, ці прокляття спрацьовують? – сполотнів Злостон.

– Поняття не маю, – відповів Мармелад. – Ніхто не вижив, і тому ми про це нічого не знаємо. Ага, ось послухай, – в його голосі почулося хвилювання, – “Тут лежить священне тіло всемогутнього фараона, чие ім’я прогримить у віках”. Це він! Це Сеннапод, загублений фараон із сорок п’ятої династії!

Двоє чоловіків широко усміхнулися, схопилися за руки і почали витанцьовувати по кімнаті, раз у раз вриваючись у древні саркофаги і здіймаючи в моторошному півморозу хмари куряви.

– Ми розбагатіємо! – крикнув Злостон.

– Ми прославимося! – вигукнув Мармелад.

– Сеннапод, – важко відсапнув Злостон, зупиняючись. – Відомий у стародавніх єгиптян під іменем ТОГО, ЧИЄ ІМ'Я ЛУНАТИМЕ У ВІКАХ. З древньоєгипетських написів нам відомо, що біля його могили було закопано величезний скарб, а карту, яка вказує на розташування цього скарбу, сховано в саркофазі. Саркофага ніхто не міг знайти – аж дотепер! Ти можеш знайти карту, Мармеладе?

– Для цього нам доведеться відкрити саркофаг. А як бути з прокляттям?

– К бісу прокляття! Як бути зі скарбом? – викрикнув Злостон.

Чоловіки обережно підважили кришку, обливаючись потом від натуги. Мертву тишу порушувало лише їхнє сопіння. З усіх боків на них дивилися незмигні намальовані очі мертвих жерців і принців Стародавнього Єгипту. Чоловіки зняли кришку з основи – і ось перед ними Сеннапод, більш ніж чотиритисячолітній, з ніг до голови обмотаний досить-таки смердючими брудно-жовтими бинтами.

Злостон прикрив лице рукою і відступив.

– Але ж і тхне! – поскаржився він.

– Від тебе теж би так тхнуло, якби ти стільки років пролежав мертвий, – зауважив професор Мармелад. – Але дивись, Сеннапод тримає якийсь манускрипт. Це, мабуть, карта!

Професор обережно вийняв древній аркуш з негнучких забинтованих пальців мумії і спробував розгорнути. Той із сухим хрускотом обкришився по краях. Професор Мармелад підняв його до світла, прокашлявся і почав читати: “Із Західних Земель Великі і Світлі Боги Стародавнього Єгипту вітають Сеннапода, Короля Нілу, Володаря Змій, Повелителя Гіпопотамів...”

– Повелителя Гіпопотамів? – повторив Злостон. – Ти знову вигадуєш?

Професор Мармелад похитав головою:

– Анітрохи. Стародавні єгиптяни завжди висловлювалися таким чином. Це дозволяло їм відчувати власну значущість.

Професор уважно роздивлявся старожитнє послання. У приміщенні раптом потемнішало і похолоднішало. Ряди саркофа-

гів, здавалося, зімкнулися навколо двох чоловіків. Мармелад здригнувся і став читати далі:

– Послухай: “Із Західних Земель Великі Боги Єгипту плюють на черва, який читає це таємне прокляття. Ти зламав печать фараона Сеннапода і осквернив його усипальницю своєю черв’ячою присутністю. Як тільки твої черв’ячі очі прочитають це закляття, Сеннапод постане перед тобою і поразить тебе, ти, черве...”

– Вони не дуже любили червів, га? – вставив Злостон, але професор Мармелад читав далі:

– “Він могутній воїн, якому треба скоритися. Його ім’я лунатиме у віках. Він – воскреслий Озіріс, а його кіт...”

Слова застрягли Мармеладові в горлі. Щось міцно схопило його за руку. Це був Злостон, який одною рукою тримався за професора, а іншою, нажахано здригаючись, тицяв на саркофаг. Обидва чоловіки затремтіли, від страху вони не могли зрушити з місця

і тільки дивилися на саркофаг, мумія в якому раптом заворушилася...

Ворухнулися жовті пальці. Затягнутий бинтами рот через силу відкрився, і повітря зі свистом втягнулося в древні легені, які знову почали дихати.

Мумія різко підняла голову, а тоді сіла. Вона перелізла через стінку саркофага і повільно звелася на ноги. Вільні кінці бинтів звисали аж до підлоги.

